

under Behandling, kan fritagelse for Gjældsansvar ikke undgaa, selv om Boet senere kommer tilbage under offentlig Skiftebehandling. Udvalgets Flertal har alligevel forment, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at stille noget saadant Forslag op og derved gjøre Forandring i, hvad der nu maa siges at være gjældende og ikke vides at være misbrugt eller overhovedet at være hyppig anvendt. Naar den enkelte Arving vil chitanere sine Medarvinger, kan han alligevel gjøre det, thi han vil ogsaa i Overensstemmelse med dette Lovforslag kunne forlange alle enkelte Stridspunkter henviste til Afgjørelse af Skifteretten og derved bevæge en stor Forhaling og Uleilighed, saa vel som ogsaa Udgifter, og det synes da, at man ligesaa godt kan give ham Ret til eengang for alle at forlange, at Skifteretten skal føre Tilsyn med Boets Dpgjørelse. Herved vil den mulige Lyft til Chikane kunne modvirkes, om ikke af anden Grund, saa fordi Arvingen vil undse sig noget lige over for den offentlige Myndighed, og jeg synes derfor, at den eneste praktiske Maade at løse saadanne Kluder og Vanskeligheder paa er at give den enkelte Arving Ret til at forlange, at Boet skal komme tilbage til Skifteretten. Det kan da heller ikke negtes, at Forholdet kan stille sig saaledes, at Lyften til Chikane er hos dem, der ville modsætte sig, at Boet kommer tilbage til offentlig Skiftebehandling. Naar man f. Ex. vil sætte, at det er et Flertal, som har fundet, at det er den eneste heldige Maade at ordne Sagen paa, at man opgiver det private Skifte, men der er et lille chitanøst Mindretal, som sætter sig derimod, saa synes det at være lidt urimeligt, at Flertallet paa denne Maade skal bøde for at faae sin naturlige Forbring sat igjennem. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at naar et enkelt Stridspørgsmaal i Overensstemmelse med Lovforslagets § 75 indbringes for Skifteretten, da er det ikke sikkert, at denne Kjendelse kan blive udført. Hvis nemlig Modpartiet negter at udføre Kjendelsen, kan der være Vanskelighed, idet Skifteretten ikke selv kan udføre sin Kjendelse, og Kongens Foged ikke har nogen Bemyndigelse dertil. Det synes da at kunne være nødvendigt for vedkommende Arvinger, der have faaet Skifterettens Kjendelse for sig, at forlange, at Skifteretten skal overtage hele Boet, for at den derved kan blive i Stand til at udføre sin egen Kjendelse. — Jeg skal derefter omtale Forslagene under Nr. 4 og 13. Det første er stillet af hele Udvalget, og til det slutter sig Forslagene under Nr. 50, 51 og 53; det andet er stillet af et Flertal, og til det sluttet sig Forslagene under Nr. 14, 20, 21, 59 og 60. Disse mange Forslag angaa alle det Tilfælde, at der er udenlandske Arvinger, fra hvem man Intet hører ved Skiftets Begyndelse, og om hvilke man derfor ikke kan sige, hvorvidt de ere i Live eller ikke. Det tilfigtes paa en noget forskjellig Maade at fjerne

de Ulemper, som deraf kunne følge. Efter den i de senere Aar tiltagende Udvandring til Amerika er det saare sædvanligt, at det Tilfælde indtræffer, at Arvingerne ved Døbsanmeldelsen opgive, at en Medarving for flere Aar siden er udvandret, og at man ikke siden den Tid, i alt Fald ikke i de senere Aar, har hørt Noget fra ham, saa at man ikke veed, om han er i Live eller ikke. Hvis det nu ubetinget skal være nødvendigt, at Boet af den Grund overgaar til offentlig Skiftebehandling, vil der umægtelig derved paasføres de hjemmeverende myndige Arvinger, som ellers selv ere i Stand til at tage Boet under Behandling, en stor Ulempe, og det Urimelige heri bliver endnu større, naar man erindrer, at den gjældende Lovgivning om Arvs Afsetning, Forordningen af 11te September 1839, kræver som Betingelse for Afsetningen, at et Bevis tilveiebringes for, at Arvingen har overlevet Arveladeren, saa at det i saare mange Tilfælde vil ske, at den fraverende Arving, for hvis Skyld offentlig Skifte har fundet Sted, alligevel ikke vil kunne faae Arven affat, paa Grund af, at der ikke under Skiftet tilveiebringes Bevis for, at han har overlevet Arveladeren. Det af hele Udvalget stillede Forslag gaar nu ud paa at afhjælpe denne Ulempe ved at give Skifteretten en vis Myndighed til at undersøge de foreliggende Oplysninger og derefter udtale et Skjøn om, hvorvidt det kan antages, at denne Person virkelig er i Live eller ikke. Antages det, at man foreløbig kan forbigaa ham, er det dog anset nødvendigt til Betryggelse at kræve, at der skal udstedes Arveproklama, og at Boet ikke maa deles, før end det er udløbet. Det Forslag, som Flertallet har stillet, gaar en noget anden Vej, idet det indfører det System, at der for en saadan fraverende Arving besikkes ved Skifterettens Foranstaltning en Tilsynsværge, og denne Tilsynsværge eller Fuldmægtig skal da have ganske den samme Ret og Myndighed, som Værgen har for en Umyndig. Saa at han baade kan vedgaa Arv og Gjæld, naar der vedbliver at være en Slags offentlig Skifte efter Kapitel 4, og tillige kan, overensstemmende med Reglen i § 74, forlange Boet udleveret til privat Skifte. Jeg har ikke været med til at stille dette Forslag, men vil egentlig ikke gjøre Modstand imod det, og navnlig har jeg ved nærmere Overveelse maattet erkende, at den Løste, som ligger til Grund for Forslaget, egentlig allerede er indeholdt i Lovforslaget, som det foreligger. Jeg sigter herved navnlig til Lovforslagets § 51, hvoraf det klart fremgaar, at den for en i Udlandet fraverende Arving besiktede Tilsynsværge kan vedgaa Arv og Gjæld, saaledes at Boet af Skifteretten behandles overensstemmende med de særegne Regler i Kapitel 4. Dette fremgaar tydeligt af § 51, medens det dog ikke i de Paragrafer, der handle om Skifterettens Opfordring til Arvingerne om at udtale sig osv.,